

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 stycznia 2004 r. utrzymująca w mocy zaskarżoną decyzję nr: GI-DEC-DS-187/03/579,580 umarzającą postępowanie w sprawie nakazania Staroście wydania Skarżącemu kserokopii (odpisów) dokumentów dotyczących nieruchomości rolnych (działek) z ewidencji gruntów oraz sprostowania jego nazwiska wpisanego w tych dokumentach w niewłaściwej formie.

Warszawa, dn. 22 stycznia 2004 r.

GI-DEC-DS- 17/04

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku wniesionego przez Pana ZX o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 25 września 2003 r. (GI-DEC-DS-187/03/579,580), umarzającą postępowanie w sprawie nakazania Staroście (...) wydania Panu ZX z ewidencji gruntów prowadzonej dla miejscowości (...) powiat (...) kserokopii (odpisów) dokumentów dotyczących nieruchomości rolnych (działek) wpisanych pod pozycjami o numerach 11 i 46 oraz sprostowania jego nazwiska wpisanego w tych dokumentach w niewłaściwej formie,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęło pismo Pana ZX, zwanego dalej Skarżącym, przekazane do załatwienia według właściwości przez Wojewodę Podlaskiego, w sprawie nie wydania Skarżącemu przez Starostę (...), zwanego dalej również Starostą, z ewidencji gruntów prowadzonej dla obszaru (...) powiat (...) kserokopii (odpisów) dokumentów dotyczących nieruchomości rolnych (działek) wpisanych w rejestrze ewidencji gruntów pod pozycjami 11 i 46. Pismo to Skarżący nazwał „skargą” na „niewydanie decyzji

administracyjnej przez Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku, w terminie ustawowym przewidzianym w przepisach (...) w związku z nieuzasadnioną odmową (brak podstawy prawnej) udostępnienia dokumentów majątkowych dot. mojej osoby – przez Starostwo Powiatowe w (...)”.

Z dokumentów załączonych do tego pisma wynikało, że Skarżący kilkakrotnie występował do Starosty (...) o udostępnienie wskazanych dokumentów, natomiast odmówiono mu ich wydania, w szczególności ze względu na ochronę danych osobowych w nich zawartych. Pismo Skarżącego przekazane przez Wojewodę Podlaskiego potraktowane zostało przez Generalnego Inspektora jako wniosek Skarżącego o nakazanie Staroście wydania mu z ewidencji gruntów i budynków ww. dokumentów.

W sprawie tej Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wszczął postępowanie wyjaśniające i w jego toku, na podstawie materiałów przesłanych przez Starostę (...) i Wojewodę Podlaskiego, a także wyjaśnień złożonych przez Skarżącego, ustalił, że:

- 1) przedmiotem wniosków Skarżącego, z jakimi wystąpił do Starosty (...), było udostępnienie: wyciągu z ewidencji gruntów, dotyczącego nieruchomości rolnych (działek) wpisanych w rejestrze ewidencji gruntów pod pozycją nr 11 wraz z kopiami (odpisami) dokumentów stanowiących podstawę wpisów w tym rejestrze, dokumentów stanowiących podstawę wpisów w rejestrze gruntów, dotyczących nieruchomości rolnych (działek) wpisanych pod pozycją nr 46 oraz kserokopii szkiców sytuacyjnych, planów, wykresów i innych dokumentów dotyczących wymienionych nieruchomości. W uzasadnieniu powyższego wniosku Skarżący powołał się na interes prawny w pozyskaniu tych dokumentów i szczegółowo opisał okoliczności w celu jego wykazania. W szczególności wskazał, że dokumenty te są mu niezbędne do podjęcia decyzji, czy dochodzić przed sądem swoich praw do ww. nieruchomości rolnych;
- 2) Starosta (...) odmówił Skarżącemu wydania żądanych przez niego dokumentów powołując się - w związku z tym, że nieruchomości rolne, których dotyczył wniosek Skarżącego, zostały uwłaszczone na rzecz jego brata i bratowej - na przepisy art. 26 i 27 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926). Ponadto Starosta uznał, że Skarżący nie wykazał swojego interesu prawnego w pozyskaniu tych dokumentów. W takiej sytuacji Skarżący złożył do Wojewody Podlaskiego dwie skargi na odmowę udostępnienia mu dokumentów przez Starostę (...), a ostatnią z nich, powyżej wskazaną, na podstawie art. 231 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) Wojewoda przesłał do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych;
- 3) ponadto, w toku postępowania przed Generalnym Inspektorem Skarżący wystąpił również z wnioskiem o nakazanie Staroście (...), na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, sprostowania jego nazwiska wpisanego w rejestrze ewidencji gruntów w zniekształconej formie, wobec nieuwzględnienia przez Starostę jego żądania w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny, Generalny Inspektor przeprowadził analizę przepisów regulujących ochronę danych osobowych, zawartych w ustawie z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086 z późn. zm.) i rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). Wyniki tej analizy dały podstawę do sformułowania wniosku, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie posiada kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych w sprawach dotyczących udostępniania danych osobowych zawartych w dokumentach objętych ewidencją gruntów i budynków oraz sprostowania danych w nich zawartych. W konsekwencji, decyzją z dnia 25 września 2003 r. (GI-DEC-DS-187/03/579,580), postępowanie w tej sprawie zostało umorzone.

Niezależnie od powyższego, pismem z dnia 14 października 2003 r. (znak: GI-DS-430/363/03/3583), Generalny Inspektor wystąpił do Wojewody Podlaskiego o niezwłoczne podjęcie przez niego działań, mających na celu spowodowanie właściwego stosowania przez podległe mu służby przepisów z zakresu geodezji i kartografii, które regulują sprawę udostępniania dokumentów, zawierających dane osobowe, z ewidencji gruntów i budynków.

W dniu 24 października 2003 r. wpłynął do Biura Generalnego Inspektora (w terminie) wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej powyższą decyzją. Skarżący wniósł o dokonanie zmiany decyzji „i wydanie nowej decyzji administracyjnej na zasadzie przepisów art. 104 § 2 kpa (...) w części ograniczającej się do »błédnego« /niezgodnego z prawem/ zastosowania przez Pana Starostę (...) przepisów Ustawy o ochronie danych osobowych”. Ponadto, Skarżący sformułował wniosek, „aby Biuro Generalnego Inspektora rozważyło uchylenie /możliwość ewentualnego uchylenia/, zmianę decyzji o umorzeniu na zasadzie art. 154 kpa, a następnie ewentualnie rozważyło wydanie decyzji administracyjnej na zasadzie art. 104 § 2 – tzw. rozstrzygającej sprawę co do jej istoty w części, ograniczającej się do błédnego zastosowania przez Starostę przepisów Ustawy o ochronie danych osobowych”.

Z powyższego wniosku, jak też kolejnych pism przysłanych do Biura Generalnego Inspektora, które wpłynęły w dniach 8 listopada 2003., 25 listopada 2003 r., 4 grudnia 2003 r., 9 grudnia 2003 r., 15 grudnia 2003 r. oraz 6, 9, 13 i 15 stycznia 2004 r. wynika, iż Skarżący zarzuca zaskarżonej decyzji, przede wszystkim to, że podjęta została chociaż nie zachodziły przesłanki do umorzenia postępowania. Ponadto, Skarżący zarzucił zaskarżonej decyzji, iż „całkowicie pomija sprawę”, czy Starosta (...) miał prawo odmówić mu udostępnienia dokumentów z ewidencji gruntów powołując się na przepisy ustawy o ochronie danych osobowych, wobec czego wniósł o wydanie przez Generalnego Inspektora jednoznacznego rozstrzygnięcia w tym zakresie. Niezależnie od powyższego, Skarżący podniósł także w uzasadnieniu swojego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, iż „nie domagał się i nie żąda od Generalnego Inspektora, aby »nakazał« Staroście (...) wydanie dokumentów majątkowych dot. mojej osoby, lecz stwierdził »nieważność« decyzji odmownych dot. wydania wym. dokumentów wyrażonych w pismach które

wyszczególnilem wyżej, podjętych z rażącym naruszeniem prawa na podstawie zastosowania przepisów art. 26 i 27 Ustawy (...) o ochronie danych osobowych”.

Po ponownej analizie rozpatrywanej sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, zważył, co następuje:

Generalny Inspektor nie znajduje podstaw do uwzględnienia wniosku Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Odnosząc się do zasadniczego zarzutu podniesionego przez Skarżącego, co do wydania zaskarżonej decyzji z naruszeniem przepisu art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zwanego dalej Kpa, stwierdzić trzeba, iż jest on bezpodstawny i wynika, jak się zdaje, z niezrozumienia przez Skarżącego instytucji umorzenia postępowania administracyjnego.

Wobec wątpliwości podniesionych przez Skarżącego, wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 104 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, zwanego dalej Kpa, decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty w całości lub części albo w inny sposób kończą postępowanie w danej instancji. Takim właśnie orzeczeniem, które „w inny sposób” kończy pod względem procesowym postępowanie administracyjne, jest decyzja umarzająca postępowanie. Przepis art. 105 § 1 Kpa, na podstawie którego wydana została zaskarżona decyzja stanowi, że gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Przepis ten reguluje instytucję tzw. obligatoryjnego umorzenia postępowania i wynika z niego, że w sytuacji, gdy organ administracji publicznej stwierdzi, że nie zachodzą przesłanki do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty, ma obowiązek umorzyć prowadzone w tej sprawie postępowanie. Warunkiem umorzenia postępowania przez organ jest stwierdzenie jego bezprzedmiotowości „z jakiegokolwiek przyczyny”, które to przyczyny, generalnie ujmując, dotyczą bądź to organu, bądź skarżącego, bądź samego przedmiotu łączącego ich stosunku prawnego (tak też np. B. Adamiak, J. Borkowski, Polskie postępowanie administracyjne sądownicze, Warszawa 1993 r, s. 167 i n.). W szczególności chodzi o takie sytuacje, jak np. gdy istnieją przepisy materialnego prawa administracyjnego, na podstawie których strona może domagać się przyznania jej danego uprawnienia lub nałożenia na dany podmiot określonego obowiązku, jednakże organ, który wszczął postępowanie w takiej sprawie jest niewłaściwy do wydania decyzji administracyjnej w tym zakresie. Taka właśnie sytuacja miała miejsce w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonej decyzji.

Jak już bowiem wskazano w uzasadnieniu rozpatrywanej decyzji (s. 4), powodem wszczęcia przez Generalnego Inspektora postępowania w przedmiocie udostępnienia Skarżącemu przez Starostę (...) określonych dokumentów z ewidencji gruntów i budynków była niejasność przepisów Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz rozporządzenia w sprawie ewidencji

gruntów i budynków, regulujących udostępnianie danych, w tym danych osobowych, zawartych w ewidencji gruntów. W chwili wszczęcia tego postępowania niewątpliwe było natomiast, że istota sprawy dotyczącej Skarżącego sprowadza się do kwestii, czy zachodzą przesłanki do tego, aby nakazać Staroście udostępnienie dokumentów zawierających dane osobowe. W takiej sytuacji Generalny Inspektor wszczął przedmiotowe postępowanie i w jego toku dokonał szczegółowej analizy ww. przepisów. Interpretacja tych przepisów doprowadziła natomiast Generalnego Inspektora do wniosku, że nie jest on właściwy do wydania decyzji rozstrzygającej o zasadności żądania Skarżącego i nakazania udostępnienia określonych danych zawartych w dokumentach objętych ewidencją gruntów i budynków, jak też nie posiada kompetencji do nakazania sprostowania jego nazwiska. Sprawy te należą bowiem do wyłącznej właściwości starosty powiatu i wojewódzkiego inspektora nadzoru geodezyjnego, który w imieniu wojewody sprawuje kontrolę instancyjną. W konsekwencji, Generalny Inspektor zobligowany był do umorzenia postępowania na podstawie art. 105 § 1 Kpa.

W nawiązaniu do powyższego, podkreślić raz jeszcze należy, że przepisy Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków przewidują organy właściwe do załatwiania spraw z zakresu prowadzenia ewidencji gruntów i budynków. Z przepisów tych wynika w sposób jednoznaczny, że organem administracji geodezyjnej i kartograficznej, do którego zadań należy prowadzenie ewidencji gruntów i budynków jest starosta powiatu, wykonujący zadania przy pomocy geodety powiatowego (art. 6a ust. 1 pkt 2 lit. b i 7d pkt 1 Prawa geodezyjnego i kartograficznego). Natomiast kontrolę nad działaniami administracji geodezyjnej i kartograficznej sprawuje wojewódzki inspektor nadzoru geodezyjnego i kartograficznego działający w imieniu wojewody (art. 7b ust. 1 pkt 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego). Przy czym, wojewódzki inspektor nadzoru geodezyjnego i kartograficznego jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do organów administracji geodezyjnej i kartograficznej (art. 7b ust. 2 pkt 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego).

Treść powołanych przepisów wskazuje zatem na okoliczność, że organami właściwymi do rozstrzygania spraw z zakresu udostępniania danych objętych ewidencją gruntów i budynków, w tym danych osobowych zawartych w dokumentach, są wyłącznie starosta powiatu oraz wojewoda, który sprawuje kontrolę instancyjną nad rozstrzygnięciami wydanymi przez starostę. Tym samym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie posiada kompetencji do wydawania decyzji w sprawach z zakresu udostępniania danych z ewidencji gruntów i budynków.

Ponadto, zauważyć trzeba, że przepisy z zakresu geodezji i kartografii nie określają co prawda formy, w jakiej starosta powinien rozstrzygnąć o udostępnieniu lub odmowie udostępnienia danych z ewidencji gruntów i budynków, jednakże nie powinno budzić wątpliwości, iż powinna być to decyzja administracyjna. Z przepisu art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego wynika bowiem, że organ administracji publicznej załatwia

sprawę przez wydanie decyzji administracyjnej, a decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty albo w inny sposób kończą sprawę w danej instancji. W świetle powyższego, skoro rozstrzygnięcie o udostępnieniu lub nie udostępnieniu danych z ewidencji gruntów i budynków jest załatwieniem sprawy co jej istoty, a także kończy sprawę w danej instancji, Starosta powinien załatwić sprawę wniosku Skarżącego poprzez wydanie decyzji administracyjnej.

Podkreślenia także wymaga, że przepisy Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków przewidują szczególne przesłanki udostępniania danych zawartych w dokumentach objętych ewidencją gruntów i budynków. Zgodnie z art. 24 Prawa geodezyjnego i kartograficznego, informacje o gruntach, budynkach i lokalach zawiera operat ewidencyjny, który składa się z map, rejestrów i dokumentów uzasadniających wpisy do tych rejestrów (art. 24 ust. 1), przy czym, informacje o gruntach, budynkach i lokalach zawarte w operacie ewidencyjnym są jawne (art. 24 ust. 2). Wyrisy i wypisy z operatu ewidencyjnego są wydawane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków odpłatnie na żądanie właścicieli lub osób fizycznych i prawnych, w których władaniu znajduje się grunt, budynek lub lokal, osób fizycznych i prawnych oraz innych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, które mają interes prawny w tym zakresie, a także na żądanie zainteresowanych organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego (art. 24 ust. 3).

Z powołanych przepisów Prawa geodezyjnego i kartograficznego wynika zatem, że każdy, niezależnie od tego czego, czy ma w tym interes prawny, czy nie, może zapoznać się z treścią wpisów w ewidencji gruntów i budynków oraz dokumentami, na podstawie których dokonano tych wpisów. Jedynie w przypadku, gdy osoba, nie będąca właścicielem i nie dysponująca innym prawem dającym władztwo nad nieruchomością, żąda wydania wypisów i wyrysów, starosta może sprawdzić posiadanie przez nią interesu prawnego w tym zakresie.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić trzeba, iż z wniosku Skarżącego oraz załączonych do niego dokumentów wynika, iż posiada on interes prawny w pozyskaniu dokumentów, dotyczących interesującej go nieruchomości rolnej. Nieruchomość ta stanowiła bowiem niegdyś własność jego zmarłego ojca, została uwłaszczona na rzecz jego brata i bratowej, natomiast obecnie Skarżący zamierza dochodzić swoich praw do niej przed sądem.

Posiadanie interesu prawnego, co należy zaakcentować, jest jedyną przesłanką, którą powinien badać starosta przy podejmowaniu decyzji o udostępnieniu lub nie udostępnieniu danych z ewidencji gruntów i budynków. W szczególności, przepisy z zakresu geodezji i kartografii nie upoważniają starosty do prowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie, czy osoba występująca z żądaniem wydania określonych dokumentów dotyczących nieruchomości rolnej, objętych ewidencją gruntów i budynków, spełniła przesłanki przetwarzania danych osobowych określone w przepisach art. 23 lub 27 ustawy o ochronie danych osobowych. Z przepisów § 53 i § 44 pkt 5 rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków,

nakładającego na starostę obowiązek przestrzegania przepisów o ochronie danych osobowych, wynika bowiem, że znajduje on zastosowanie wyłącznie do ochrony danych ewidencyjnych przed ich utratą, zniszczeniem, niepożądaną modyfikacją, nieuprawnionym do nich dostępem i ujawnieniem. Tym, samym przepisy o ochronie danych osobowych nie znajdują zastosowania do wykonywania przez starostę zadań określonych w § 44 pkt 4 wskazanego rozporządzenia, tj. udostępniania danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków.

Reasumując, z analizy przepisów Prawa geodezyjnego i kartograficznego oraz wydanego na jego podstawie rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków wynika, że wyłącznie starosta powiatu i wojewoda są powołani do rozstrzygania spraw z zakresu udostępniania danych z ewidencji gruntów i budynków, w tym danych osobowych, oraz dokonywania sprostowań tych danych. Tym samym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest organem właściwym do prowadzenia postępowania w takich sprawach i zasadnie wydał zaskarżoną decyzję. Jak już bowiem wskazano w zaskarżonej decyzji, ewentualna decyzja merytoryczna Generalnego Inspektora w tej sprawie byłaby dotknięta nieważnością, jako wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, stosownie do przepisu art. 156 §1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Bezpodstawny jest także zarzut Skarżącego, w którym podniósł, iż „nie domagał się i nie żąda od Generalnego Inspektora, aby »nakazał« Staroście (...) wydanie dokumentów majątkowych dot. mojej osoby, lecz stwierdził »nieważność« decyzji odmownych dot. wydania wym. dokumentów wyrażonych w pismach które wyszczególniłem wyżej, podjętych z rażącym naruszeniem prawa na podstawie zastosowania przepisów art. 26 i 27 Ustawy (...) o ochronie danych osobowych”.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2003 r. (znak: GI-DS-430/363/03/2998) Skarżący został bowiem poinformowany, że Generalny Inspektor przeprowadził postępowanie wyjaśniające „w sprawie wniosku (Skarżącego) o nakazanie Staroście (...) udostępnienia mu kserokopii dokumentów dotyczących nieruchomości rolnych wpisanych do ewidencji gruntów (...)”. W dniu 3 września 2003 r. w siedzibie Biura Generalnego Inspektora Skarżący zapoznał się z treścią akt sprawy oraz sporządził z nich notatki. Ani podczas zapoznawania się z aktami, ani bezpośrednio przed wydaniem zaskarżonej decyzji, Skarżący nie zakwestionował natomiast zasadności przyjęcia przez Generalnego Inspektora, iż z jego pisma przesłanego przez Wojewodę Podlaskiego, jak też z pozostałych pism złożonych w toku postępowania wynika, iż domaga się on spowodowania udostępnienia mu określonych dokumentów przez Starostę. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że również, gdyby Skarżący sformułował swoje żądanie, jak wyżej podnosi, jako wniosek o stwierdzenie przez Generalnego Inspektora decyzji podjętych przez Starostę na podstawie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych, to postępowanie takie również musiałoby zakończyć się wydaniem decyzji umarzającej. Organem uprawnionym do wydania rozstrzygnięcia w tej mierze, jak już wyżej wskazano, jest wyłącznie podlaski inspektor nadzoru geodezyjnego i

kartograficznego, który na podstawie art. 7b ust. 1 pkt 2 i art. 7b ust. 2 pkt 2 Prawa geodezyjnego i kartograficznego sprawuje w imieniu Wojewody Podlaskiego kontrolę nad rozstrzygnięciami Starosty (...).

W piśmie, które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora w dniu 15 stycznia 2004 r. Skarżący wniósł o „rozważenie potrzeby przekazania akt sprawy postępowania GI-DS-430/363/03 /po zakończeniu czynności wchodzących w zakres kompetencji Generalnego Inspektora/ do Pana Wojewody Podlaskiego w Białymstoku – celem wszczęcia postępowania administracyjnego, w sprawie odmowy wydania dokumentów majątkowych przez P. Starostę (...)– bez podstawy prawnej”.

Odnosząc się do powyższego wniosku, stwierdzić trzeba, że nie znajduje on żadnych podstaw w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić należy, iż ani Kodeks postępowania administracyjnego, ani ustawa o ochronie danych osobowych, na podstawie których Generalny Inspektor prowadzi swoje postępowania, nie przewidują trybu postępowania, polegającego na przekazaniu akt postępowania innemu organowi. Jedyną sytuacją, w której Generalny Inspektor przekazuje akta zakończonego postępowania jest złożenie przez stronę skargi do sądu administracyjnego, na podstawie art. 22 ustawy o ochronie danych osobowych.

Nietrafny jest również zarzut Skarżącego, iż Generalny Inspektor bezpodstawnie, bo przed ostatecznym zakończeniem postępowania, odesłał Staroście(...), akta z ewidencji gruntów i budynków. Należy bowiem zauważyć, że w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonej decyzji Generalny Inspektor dokonał wykładni przepisów z zakresu geodezji i kartografii, która doprowadziła go do wniosku, iż załatwianie spraw z zakresu udostępniania, prostowania i uaktualniania danych osobowych zawartych w rejestrach gruntów i budynków należy do wyłącznej właściwości innych organów. Uznając, iż przepisy prawa nie dają mu podstaw do przechowywania danych zawartych w ww. aktach ewidencyjnych, Generalny Inspektor w tym samym dniu, gdy wydał zaskarżoną decyzję, tj. 25 września 2003 r., pismem znak: GI-DS-430/363/03/3306 zwrócił Staroście przedmiotowe akta. W przeciwnym wypadku Generalny Inspektor spotkać mógłby się z zarzutem, iż nie będąc administratorem danych zawartych w aktach ewidencyjnych przysyłanych przez Starostę (...) bezpodstawnie przechowuje te akta. Ponadto, dalsze przechowywanie tych akt uniemożliwiałoby Staroście (...) wykonywanie w czasie trwania postępowania przed Generalnym Inspektorem obowiązków spoczywających na nim na mocy Prawa geodezyjnego i kartograficznego, tj. uniemożliwiałoby zapewnienie ewentualnym zainteresowanym wglądu do tych akt oraz sporządzenia z nich wypisów, wyrysów, czy dokonania na nich innych jeszcze czynności.

Wobec powyższego, wbrew twierdzeniom Skarżącego, brak jest podstaw do uchylenia przez Generalnego Inspektora zaskarżonej decyzji, tak w całości, jak i w części. Nie zachodzą również przesłanki do uchylenia lub zmiany tej decyzji na podstawie art. 154 Kpa, o co wnosi Skarżący. Zgodnie z tym przepisem, decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła

prawa, może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, lub przez organ wyższego stopnia, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony (§ 1). W przypadkach wymienionych w § 1 właściwy organ wydaje decyzję w sprawie uchylecia lub zmiany dotychczasowej decyzji (§ 2). W sprawach należących do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego do zmiany lub uchylecia decyzji, o której mowa w § 1 oraz w art. 155, właściwe są organy tych jednostek.

Poprzestając na analizie pierwszej z przesłanek zastosowania instytucji określonej w art. 154 Kpa, wskazać należy, iż dotyczy ona uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej, a za taką bez wątplenia nie może być uznana zaskarżona decyzja. Pojęcie decyzji ostatecznej określa art. 16 § 1 zd. 1 Kpa, który stanowi, że decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji są ostateczne. A zatem, decyzje ostateczne to takie, które nie mogą być ani uchylone, ani zmienione w administracyjnym toku instancji, czyli w postępowaniu odwoławczym. Wobec tego, że od zaskarżonej decyzji, na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, to dopiero niniejsza decyzja Generalnego Inspektora, rozstrzygająca o tym wniosku, będzie decyzją ostateczną.

Konkludując powyższe rozważania, stwierdzić zatem trzeba, że zaskarżona decyzja wydana została zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie jest bowiem kompetentny do orzekania w sprawach dotyczących udostępniania danych osobowych zawartych w dokumentach wchodzących w skład ewidencji gruntów i budynków, jak też nie jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego, nad starostą powiatu, który wydał rozstrzygnięcie w tym zakresie.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).